

I omtalen af råderummet har ministeren også flere gange nævnt forsigtighedsprincippet. Forsigtighedsprincippet er den regel, som kræver handling, allerede når der foreligger antydning af miljøbelastende forhold. Måske skal man passe lidt på med anvendelsen af denne forsigtighedsregel, for man skal trods alt også huske på, at bæredygtighed ikke kun er defineret som økologisk bæredygtighed i meget snæver forstand. Brundtland definerer også bæredygtighed ud fra en socioøkonomisk vinkel, altså således, at der også skal tages økonomiske hensyn.

Man skal efter CD's opfattelse ikke handle allerede efter den mindste antydning, hvis handlingen har væsentlige økonomiske konsekvenser for nogen. Man skal vente, til der er større vished for de økologiske og for så vidt også for de økonomiske konsekvenser.

Ministeren lagde i sit indlæg særlig vægt på, at det internationale samarbejde på miljøområdet skal styrkes. Dette må forhåbentlig også gælde, når vi taler om miljøpolitiske styringsinstrumenter. Forudsætningen for at opnå den størst mulige effekt af f.eks. grønne afgifter og for at imødegå afgifternes påvirkning af danske virksomheders konkurrenceevne er, at styringsinstrumenterne aftales internationalt, i det mindste i EU-regi.

Styringsinstrumenterne skal selvfølgelig afpasses, så de giver økonomiske resultater. Omlægningen fra retlige til økonomiske styringsinstrumenter kan CD kun opfatte som en positiv tendens, og når vi taler om økonomiske styringsinstrumenter, ser CD hellere, at man bruger gulerod end pisk. Incitamentet giver mulighed for at vælge og for at vælge fra.

Det foretrækker vi frem for forbud og påbud. Det internationale arbejde må også kunne afdække, hvor behovet er størst, og hvor en miljøindsats vil have den største effekt. Den målelige betydning af en miljøindsats vil langtfra altid være størst, hvis den sker herhjemme.

Derfor har Miljøministeriet også afsat et meget stort beløb til miljøindsats i bl.a. Østeuropa. Hidtil har indsatsen i Østeuropa hovedsagelig været rettet mod et oprydningssarbejde og en traditionel miljøforbedrende indsats. Måske kunne det fremover overvejes også at støtte længeresigtede naturforvaltningsopgaver, som kan sikre en bæredygtig forvaltning af landenes naturressourcer fremover.

Miljøministerens omfattende natur- og miljøpolitiske redegørelse giver en god status og et godt grundlag for tilrettelæggelse af rammerne for den fremtidige miljøpolitik.

Selv om jeg med dette egentlig er kommet til afslutningen af det på forhånd udformede oplæg, vil jeg gerne foranlediget af hr. Hindrup Andersens bemærkninger vedrørende benzinpriser fremsætte et par synspunkter.

Det har hele tiden været CD's opfattelse af benzinafgifter set i relation til andre trafikale afgifter, at hvis priserne går op på benzin, må der ske en tilsvarende nedsættelse af registreringsafgifterne og automobilskatte, således at udgifterne kan hvile i sig selv. Men vi har jo på et tidligere tidspunkt, da vi lå i en vældig dårlig position i forhold til Tyskland med hensyn til benzinpriser, set, hvordan en stor del af de danske bilejere drog til Tyskland og fyldte deres tanke op. Med den udjævning af priserne, der har fundet sted til gunst for – hvad skal man sige? – det modsatte princip har vi set, at der er balance i indkøbssystemerne.

Når det hævdes – hvilket hr. Hindrup Andersen godt nok ikke gjorde, men som jeg har hørt tidligere – at vi hører til de lande, der har de laveste benzinafgifter og benzinpriser, vil jeg da godt henvise til, at vi jo næsten ugentlig kan se opgørelser i pressen over benzinudgifterne i en række lande og ikke mindst i det nye ansøgerland til EU, nemlig Polen, hvor priserne ligger under halvdelen af vore priser på en given mængde benzin, og det er en kendsgerning, man ikke kan komme uden om.

Ole Donner (DF):

Miljøpolitikken står højt på dagsordenen i Dansk Folkeparti, ligesom den gør i den øvrige del af befolkningen, og når jeg nu tog ordet lige før ministeren, vil jeg godt rose ministeren og hans embedsmænd for den natur- og miljøpolitiske redegørelse for 1995, der er udarbejdet.

Vi er i Dansk Folkeparti meget tilfredse med, at der nu foreligger en sådan rapport. Det er jo en statusrapport, der viser, hvor vi er nu, og hvor skal vi hen, og hovedsigtet med alt det her må jo være at forbedre miljøet.

Det primære for Dansk Folkeparti er, at virksomhederne må rydde op efter sig, og i det omfang man ikke kan finde forurenere, må det offentlige træde ind og være med til at foretage den oprydning. Men når vi nu har sådan en rapport, skal vi passe på ikke at blive hysteriske og begynde at føre miljøpolitik ved hjælp af skatter og afgifter, grønne regnskaber og grønne afgifter, altså ekstra skat og ekstra bureaukrati, ekstra besværligheder for virksomhederne. Det bliver miljøet ikke meget bedre af. Skal der endelig